

Iglódi Istvánra emlékeznek

A Bajor Gizi Színház Színész-társalgó című sorozata keretében február 25-én Iglódi Istvánra emlékeznek. A beszélgetés résztvevői: Fábry Zsuzsa, a rendező özvegye, Kóváry Katalin rendező és Méhes László színművész. NÉPSZAVA

Mozgásetűdők Debrecenben

Február 28-án debütál a debreceni Csokonai Színházban a Közel-távol című táncprodukció. A darab, ami szociális viszonyainkat veszi górcső alá a tánc eszközével, etűd-szerűen, beszél mindennapi helyzetekről. NÉPSZAVA

Filmesek, zenészek találkozója

Március 2-án 11 programmal várja a filmeseket és a zenészeket a BLEND. A hiánypótló szakmai találkozó célja, hogy összehozza a hazai dalszerzőket és a filmeseket, valamint bemutassa az iparági trendeket neves hazai és külföldi előadókkal a Budapest Music Centerben. NÉPSZAVA

A festőállvány regénye

TÁRLAT Váli Dezső több mint három évtizede csak a saját műtermét festi, de ez az első látásra egysíkú piktúra az élet teljességének megragadására képes. Kompozícióban megjelenik a magabiztos tapintat és a céltudatos bizonytalanság.

RÓZSA GYULA

ÍRÁSA A NÉPSZAVÁNAK

Ha valakinek eddig még nem tűnt fel, hogy mily gyanús emberformájúak Váli Dezső festőállványai, most rögtön a bejáratnál szembe-sülnie kell a tényekkel. A Godot Galéria egész ikonfalat rendezett be háromszor három kis olajképből, és az események-jellemek legalább olyan változatosak, mint az ortodox ikonosztázionokon.

A legelső, középső kép tűnődő figurája törekeny, védtelen és stabilitása bizonytalan, hiába próbálja ellensúlyozni csupaszürke dőlését egy bizonytalan sárga négyzet. Tőle jobbra (nincsenek külön címek: Kilenc kicsi műterem - A/2019/53) erős, zsíros-lazán festett fekete vidékiség markolja maga előtt a majdnem üres vásznat. Van védekező, a képnégszöveget pajzsként tartó állvány, aztán hirtelenjében, éppen közepén az epikus beléltetés lehetősége megszűnik.

Lényegét tekintve állvány, fekete állványrészt ez a középső tábla is, de a vakítóan fehér, alig körvonalazott képkocka úgy szakítja el egymástól az eszköz egyébként is dőlő alsó meg felső részét, úgy taszítja szét, hogy állvány helyett már csak drámát látunk, brutális, visszavonhatatlan szakadást.

A szerkezet-jellemek, ha tetszik, így egymás után regényt alkothatnának, kivált a nem kevésbé szórabírható a fekvő- és ülőalkalmatosságokkal. Válról köztudott, hogy több mint három évtizede csak a műtermét festi, s benne az egykor barátságosan stafelájként ismert szerkezeten kívül egy ülő, vagy egy fekvőbútort. Amely utób-

bit lehet éppen heverőnek, ágynak, de leghelyesebb mégis dikónak nevezni, mert kísértetiesen széttartó vékony lábai, majdnem gyanús, de semmiképp nem csomózott szőnyeg minőségű takarója ezt a bizonytalan etimológiájú népies kifejezést indokolják.

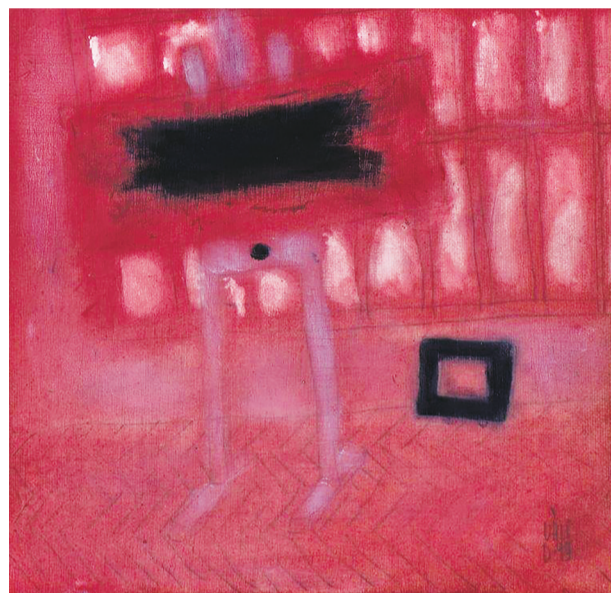
A négy lábúak is élnek, ha nem is antropomorfak, mint az állványok. Még mindig a nyitó tablóhoz visszatérve, nem belemagyarázás felfedezni a mégiscsak sárga alapon (ha elkoszolódott alapon is) szürke, a dőlő lábával inogni látszó asztal, meg a hasonlóképpen bizonytalan lábú, ámde vörös lapú, s ezáltal dinamikusnak tetsző asztal közötti különbséget, a legizgalmasabb azonban az az állapot, amikor ezek a bútorok, főleg a hálókelyek, együtt jelennek meg, viszonyba kerülnek a festőállványokkal.

Amely együttes az együttvalósága ellenére sem éppen kedé-

lyes. A Műterem, rosszkedvünk tele - A/2019/43 már a címével előkészíti az állvány majdnem szorongó magányát, amelyet alig-ha old fel az asztal világos, ámde elgörbülő síkja; még súlyosabb

INFÓ

Rózsa Gyula
<https://www.gyularozsa.com>

SZORONGÓ MAGÁNY
Rosszkedvünk tele

VAKÍTÓ KÉPKOCKÁK
Kilenc kicsi műterem

INFÓ

Váli Dezső: Szép képek. Godot Galéria, 2020. március 7-ig

drámát sejtet a Lebegő műterem A/2018/54, komor, olykor katonaszín barnássága, de igazi feszültséget a távolodó, a távolban a képszállal kíméletlenül elvágott állvány kelt. A Műterem búcsúzáson (a kötelező szám A/2019/40) ez olyan végletessé válik, hogy az egyetlen motívum a szürke mezőben szürkén elveszni látszó heverő, de a motívumok leírása önmagában nem elegendő a látvány felméréséhez.

Váli finom, régóta érett piktúrájának erejét most is tisztán mutatják a csaknem nonfiguratív képek. Ez a festészet ugyan régóta a figurativitás szélén vonz magához, ha akarom, a derékszögű állványszerkezet, a kiterített bútorsíkok négy-szögei, rombuszai éppen absztrakt kompozíciót is alkothatnak. A beléltetés korántsem önkényes; az utca felőli falon lévő táblák tűnődő kékkel lazán kitöltött négyzetes síkja és nem kevésbé szabadon értelmezett fekete kerete ebben a rendszerben éppúgy lehet tűnődésbe oldott geometria, mint műteremablakra és képrámára való távoli emlékezés.

A lényeg azonban nem ez; a lényeg az a felismerhető és alig felismerhető elemeket megjelenítő magabiztos tapintat, céltudatos bizonytalanság, amely Váli Dezsőnél kompozícióban, színkezelésben és a megejtően álságos monotonitásban megjelenik. Mert hiába az egyetlen téma harminc éve, hiába ennek is a látszólagos leegyszerősítése: ez az első látásra egysíkú piktúra az élet teljességének megragadására képes.

A kamaszosan kihívó kiállítás-cím pedig jogos.

Áprilisban újra OFF-Biennále

SZÍNTÉR Két hónap múlva kezdődik az OFF-Biennále Budapest, amelynek öt hete alatt a résztvevő művészcsoportok tizenkét projekten keresztül járják körbe a LEVEGŐT! hívószó különféle művészeti olvasatait. Magyarország legnagyobb független kortárs művészeti eseménye 2014-ben, alulról szerveződő kezdeményezésként indult, azzal a céllal, hogy elősegít-

FOTÓK: OFF-BIENNALE BUDAPEST

DIGITÁLIS NYOMULÁS

A társadalom és az egyén működés-módjaira gyakorolt hatással foglalkozik a Gépleviatán című kiállítás

se a kortárs művészet képviselői és a közönség közti kapcsolat létrejöttét, a helyi független művészeti színtér megerősítését, illetve a nyilvános párbeszédet, egyre sürgető társadalmi, politikai és környezeti problémáinkról.

Az április 24 - május 31 között megvalósuló rendezvény kiindulópontja József Attila azonos című, 1935-ben írott verse, amely mai olvasatában egyszerre utal a közelgő klímakatasztrófára és az alapvető szabadságjogokra, amelyeket a populista rezsim és a globális tőke egyaránt fenyegetnek. A cím egyben felszólítás is, hogy a tiszta levegőért, szabadságunk védelméért, képzeletünk felszabadításáért közös erővel tennünk kell. A 2015 és 2017 után harmadik alkalommal (továbbra is állami támogatások nélkül) megvalósuló biennále ezúttal kevesebb, ugyanakkor komplexebb - önszerveződő, hosszútávú, akár több művészeti ágon vagy

kulturális területen is átívelő - projektekre koncentrálnak. A nemzetközi és hazai kortárs alkotókat egyesítő munkák rámutatnak a problémákra, és a kritikán túlmutatóan hol utópisztikus, hol játékos, hol nagyon is kézzelfogható javaslatokkal élnek.

Az izgalmas projektek sorában találunk kiállításokat, installációkat, performanszokat, amelyek a legkülönbözőbb oldalokról közelítik meg a mindannyiunkat érintő aktuális kérdéseket. A Duna Kápolna építészeti installáció például az egymás és a közös világ iránti felelősséget érzékelteti, a Hétköznapi Hiánycikkek projekt a közszolgáltatásokhoz való hozzáférés hiányosságaival és ennek következményeivel foglalkozik, míg a MENÜ imagineaire keretében bemutatott művek és kutatások az életmódunk és fogyasztási szokásaink miatt kialakult környezeti problémákat az étkezés gyakorlata felől közelítik

meg. A Gépleviatán című kiállítás azt vizsgálja, hogyan befolyásolja a demokrácia működés-módjait és egyéni döntéseinket egyaránt a digitális információ-technológia folyamatos előretörése, s hasonlóan az információáramlás kihívásait térképezi fel a Hirdalcsokor című projekt, amely az elmúlt években átalakult hazai média helyzetére reagál az ország különböző régióiban működő népdalkörökkel együttműködve. Lesz szó az alternatív történelmi olvasatokról és nemzetképekről, és itt lesz Tomas Saraceno és csapatának projektje: egy felfújható, lebegő szobrot hoznak Budapestre, amely fosszilis energiák nélkül, pusztán a Nap és a szél energiáját használva emelkedik a magasba.

CSEPREGI EVELYN

NAPPAL ÉS SZÉLLEL A MAGASBA

Tomas Saraceno és csapata egy felfújható lebegő szobrot hoz majd Budapestre